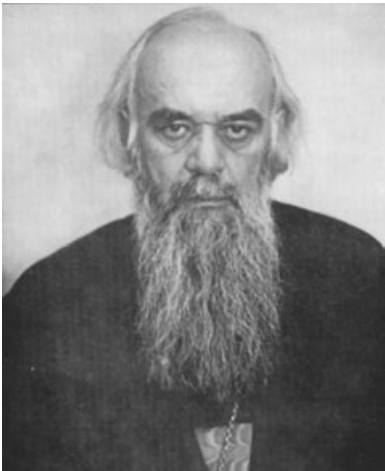

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθρούς μου, ὦ Κύριε! (*)

Ὁ Ἐπίσκοπος Νικόλαος με ἐκδηλη στήν μορφή του τὴν ταλαιπωρία καὶ κόπωση, μετὰ τὴν ἐπτάμηνη παραμονή του (1944-1945) στὸ φοβερὸ Στρατόπεδο Συγκεντρώσεως Νταχάου στὴν Γερμανία, στὸ ὁποῖο τὸν ἐνέκλεισαν οἱ Ναζισταὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπαραμίλλου ἐκκλησιαστικῆς του δράσεως στὴν πατρίδα του Σερβία, κατὰ τὴν περίοδο τῆς κατοχῆς. Ἐκεῖ ὑπέμεινε φρικτὰ βασανιστήρια, τὰ στίγματα τῶν ὁποίων ἀποτυπώθηκαν στὸ μαρτυρικό του σῶμα μέχρι τῆς ὀσιακῆς κοιμήσεώς του (1956), καὶ ἐσώθη τότε διὰ θαύματος. Καὶ ὄχι μόνον δὲν παρεπονεῖτο γιὰ τὴν συμφορὰ του αὐτῆ, ἀλλὰ πάντοτε ἐνεθυμεῖτο με νοσταλγία τὶς ἡμέρες στὸ κολαστήριό τοῦ Νταχάου, διότι ἐκεῖ αἰσθανόταν με τρόπο ἀνείπωτο τὴν ζωντανὴ καὶ ἄμεση παρουσία τοῦ Θεοῦ!...

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθρούς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη καὶ ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ καὶ δὲν τοὺς καταριέμαι.

Οἱ ἐχθροὶ με ἔχουν ὀδηγήσει μέσα στὴν ἀγκάλη Σου περισσότερο, ἀπὸ ὅ,τι οἱ φίλοι μου. Οἱ φίλοι με ἔχουν προσδέσει στὴν γῆ, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ με ἔχουν λύσει ἀπὸ τὴν γῆ καὶ ἔχουν συντρίψει ὅλες τὶς φιλοδοξίες μου στὸν κόσμο.

Οἱ ἐχθροὶ με ἀποξένωσαν ἀπὸ τὶς ἐγκόσμιες πραγματικότητες καὶ με ἔκαναν ἕναν ξένο καὶ ἄσχετο κάτοικο τοῦ κόσμου. Ὅπως ἀκριβῶς ἕνα κυνηγημένο ζῶο θρῖσκει ἀσφαλέστερο καταφύγιο ἀπὸ ἕνα μὴ κυνηγημένο, ἔτσι καὶ ἐγὼ, καταδιωγμένος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ἔχω εὔρει τὸ ἀσφαλέστατο καταφύγιο, προφυλασσόμενος ὑπὸ τὸ σκῆνωμά Σου, ὅπου οὔτε φίλοι οὔτε ἐχθροὶ μποροῦν νὰ ἀπωλέσουν τὴν ψυχὴ μου.

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθρούς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη καὶ ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ καὶ δὲν τοὺς καταριέμαι.

Αὐτοὶ μᾶλλον, παρὰ ἐγὼ, ἔχουν ὁμολογήσει τὶς ἀμαρτίες μου ἐνώπιον τοῦ κόσμου.

Αὐτοὶ με ἔχουν μαστιγώσει, κάθε φορὰ πού ἐγὼ εἶχα διστάσει νὰ μαστιγωθῶ.

Με ἔχουν βασανίσει, κάθε φορὰ πού ἐγὼ εἶχα προσπαθήσει νὰ ἀποφύγω τὰ βάσανα.

Αὐτοὶ με ἔχουν ἐπιπλήξει, κάθε φορά πού ἐγὼ εἶχα κολακεύσει τὸν ἑαυτό μου.

Αὐτοὶ με ἔχουν κτυπήσει, κάθε φορά πού ἐγὼ εἶχα παραφουσκώσει με ἀλαζονεία.

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθρούς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη καὶ ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ καὶ δὲν τοὺς καταριέμαι.

Κάθε φορά πού εἶχα κάνει τὸν ἑαυτό μου σοφό, αὐτοὶ με ἀποκάλεσαν ἀνόητο.

Κάθε φορά πού εἶχα κάνει τὸν ἑαυτό μου δυνατό, αὐτοὶ με περιέλασαν σὰν νὰ ἤμουν νάνος.

Κάθε φορά πού θέλησα νὰ καθοδηγήσω ἄλλους, αὐτοὶ με ἔσπρωξαν στὸ περιθώριο.

Κάθε φορά πού ἔσπευδα νὰ πλουτίσω, αὐτοὶ με ἐμπόδισαν με σιδηρᾶ χειρᾶ.

Κάθε φορά πού εἶχα σκεφθῆ ὅτι θὰ κοιμόμουν εἰρηνικά, αὐτοὶ με ξύπνησαν ἀπὸ τὸν ὕπνο.

Κάθε φορά πού προσπάθησα νὰ κτίσω σπίτι γιὰ μία μακρὰ καὶ ἡρεμὴ ζωή, αὐτοὶ τὸ κατεδάφισαν καὶ με ἔβγαλαν ἔξω.

Στ' ἀλήθεια, οἱ ἐχθροὶ με ἔχουν ἀποσυνδέσει ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ἄπλωσαν τὰ χέρια μου στὸ κρᾶσπεδο τοῦ ἱματίου Σου.

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθρούς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη καὶ ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ καὶ δὲν τοὺς καταριέμαι.

Εὐλόγησέ τους καὶ πλήθυνέ τους! Πλήθυνέ τους καὶ κάνε τους ἀκόμη πιὸ σκληροὺς ἐναντίον μου!

Ὅστε ἡ καταφυγή μου σὲ Σένα νὰ μὴ ἔχη ἐπιστροφή·

ὥστε κάθε ἐλπίδα μου στοὺς ἀνθρώπους νὰ διαλυθῆ ὡς ἰστός ἀράχνης·

ὥστε ἀπόλυτη γαλήνη νὰ ἀρχίσῃ νὰ βασιλεύῃ στὴν ψυχὴ μου·

ὥστε ἡ καρδιά μου νὰ γίνῃ ὁ τάφος τῶν δύο κακῶν διδύμων μου ἀδελφῶν: τῆς ἀλαζονείας καὶ τοῦ θυμοῦ·

ὥστε νὰ μπορέσω νὰ ἀποθηκεύσω ὅλους τοὺς θησαυρούς μου ἐν οὐρανοῖς·

Ἄ! ὥστε νὰ μπορέσω γιὰ πάντα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν αὐταπάτη, ἡ ὁποία με περιέπλεξε στὸ θανατηφόρο δίκτυ τῆς ἀπατηλῆς ζωῆς.

Οἱ ἐχθροὶ με ἐδίδαξαν νὰ μάθω - αὐτὸ πού δύσκολα μαθαίνει κανεὶς - ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἐχθρούς στὸν κόσμον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του!...

Μισεῖ κάποιος τοὺς ἐχθρούς του μόνον ὅταν ἀποτυγχάνῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι δὲν εἶναι ἐχθροί, ἀλλὰ σκληροὶ καὶ ἄσπλαγχνοὶ φίλοι!...

Εἶναι πράγματι δύσκολο γιὰ μένα νὰ πῶ ποιὸς μοῦ ἔκανε περισσότερο

καλὸ καὶ ποιὸς μοῦ ἔκανε περισσότερο κακὸ στὸν κόσμον: οἱ ἐχθροὶ ἢ οἱ φίλοι.

Γι' αὐτό, εὐλόγησε, ὦ Κύριε, καὶ τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς ἐχθρούς μου...

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 295/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2000, σελ. 286-287. «Prayers by the Lake», LXXV.